

रिपुरात्स m. N. pr. eines Elefanten KATHÁS. 121, 276.

रिप्रं (von 1. रिप् Uṅādis. 5, 55 कुत्सिते). 1) n. Schmutz, Unreinigkeit, auch uneigentlich: गूणाति रिप्रमविरस्य तात्वा RV. 9, 78, 1. विश्वं हि रिप्रं प्रवर्हति (आपः) 10, 17, 10. AV. 10, 5, 24. 12, 2, 11. 13. रिप्रान्निर्मुह्ये शमलाच्च वाचः 3, 5. 16, 1, 10. 18, 3, 17. = पाप Nir. 4, 21. Vgl. ऋ० — 2) m. N. pr. eines Sohnes des Çliṣṭi HARIV. 68. विप्र व. l.

रिप्रवाहं adj. das Unreine entführend RV. 10, 16, 9.

रिप्सु adj. vom desid. von र्म् Vop. 26, 190.

रिफ्, रिफति (कथनयुद्धनिन्दाहिंसादानियु, v. l. कथन st. कथन) Dhātup. 28, 28. क्लेशार्थे SāJ. zu Air. Ba. 5, 4. रेफिता P. 1, 2, 23, Sch. Vop. 26, 206. 1) knurren: यत्र विज्ञायते यमिन्यपृतः सा पप्रून्निपाति रिफती रुशती sie schädigt das Vieh knurrend, mürrisch AV. 3, 28, 1. — 2) रिफ्यते geschnarrt werden, die Aussprache des r haben oder bekommen: विसर्जनीयो नत्पन्न-रोपधो (ऽनत्य० die gedr. Ausg.) रिफ्यते Àçv. Ça. 1, 5, 10. partic. रिफित geschnarrt, als r ausgesprochen Çāñk. Ça. 1, 2, 9. 10. VS. 1, 33. 160. 4, 18. 192. ऋ० nicht geschnarrt (Visarga nach ऋ, झ) 7, 6. RV. Pār. 1, 17. 2, 9. 4, 14. Aehnlich विरिफित der r-Aussprache verlustig: आग्निं नः स्ववक्तिभिरिति चतुर्थस्याङ्गं अयं भवति वैमदं विरिफितं विरिफितस्य ऋषेश्चतुर्थे ऽहनि चतुर्थस्याङ्गो ब्रह्मम् Air. Ba. 5, 4. nach SāJ. so v. a. sehr mühsam (mit dem Njūñkha) ausgesprochen; die Bez. bezieht sich aber in Wirklichkeit darauf, dass in dem betreffenden Liede des Vimada RV. 10, 21, 1. fgg. der Refrain वि वो मदे gesprochen wird, während वः nach वि sonst als रिफित betrachtet wird, wie die Regel des RV. Pār. 1, 23 (vgl. auch den Comm.) es ausspricht. — Vgl. रेफ und रिष्क.

— अत्र, अत्ररिफता इवेत्तरेवेदिं परीयाताम् Kāṭh. 27, 8.

— आ schnarcken: अरिफतः शयीरन् Çāñk. Ba. 17, 9.

रिभ् (P. 7, 2, 18, Sch.), रेभति (रेभ् शब्दे Dhātup. 10, 22) Naigh. 3, 14 (अर्चतिकर्मन्); रिरेभः knarren, knistern; murmeln (von Fließendem); plaudern, schwatzen; laut reden, jubeln, bejauchzen (mit acc.): तस्माद्दोषधयो ऽन्येयक्ता रेभति deshalb knarrt das Holz (am Wagen), wenn es nicht geschmiert ist, TS. 7, 1, 1, 3. अदब्धस्य स्वधावता दूतस्य रेभतः सदा vom knisternden Feuer RV. 8, 44, 20. 10, 3, 6. सोमः पवित्रमत्येति रेभन् 9, 96, 6. 17. 97, 7. 47. पदे रेभति कवयो न गृध्राः 57. 106, 14. अस्त्रिलस्य आत्रियस्य मुखं व्येव ज्ञायते तृप्तमिव रेभतीव sein Gesicht sieht vergnügt aus und er scheint zu plaudern Air. Ba. 1, 25. रेभतो वै देवाश्च ऋषयश्च स्वर्गं लोकमयान् schwatzend, laut mit einander redend 6, 32. श्रुतं गीयन्त्रं तर्कवानस्याहं चिद्धि रिरेभश्चिना वाम् RV. 1, 120, 6. 7, 18, 22. उषा उच्छ्रुती रिप्यते वसिष्ठेः 76, 7. 8, 37, 7. 10, 61, 24. 92, 15. — स जामित्वाय रेभति (?) RV. 1, 108, 9.

— अभि anknurren, anbellern: मामङ्ग सारमेयो ऽयमभिरिभति Bhāg. P. 1, 14, 12. अभिरिभति ed. Bomb.

— वि, ० रिब्ध (स्वरे) P. 7, 2, 18. Vop. 26, 111. ० रिमित und ० रेमित in anderer Bed. P., Schol.

रिभ्वन् m. = स्तेन Naigh. 3, 24. — Vgl. रिक्वन्

रिमेद m. = अरिमेद Rāśan. im ÇKDr.

रिष्क, रिष्कति (हिंसायाम्) Dhātup. 28, 30, v. l. रिष्फति und रिफति Vop. 13, 4.

रिष्क n. der Thierkreis WILSON.

रिम्ब, रिम्बति v. l. für रिष्क Dhātup. 13, 88.

रिंसा (vom desid. von र्म्) f. das Verlangen sich zu ergötzen, insbes. geschlechtlich, Geilheit Bhāg. P. 9, 14, 20. NALOD. 1, 41. अनिलः । परिक्ता-मन्वने वृत्तानुपैतीव रिंसया MBh. 1, 2839. KATHÁS. 58, 95. 64, 106. Rāśa-TAR. 3, 503. DAÇAK. 132, 2. अति° Bhāg. P. 3, 23, 11.

रिंसु (wie oben) adj. das Verlangen habend sich zu ergötzen, insbes. geschlechtlich, geil: भवानक्षेषु कुशलो वयं चापि रिंसवः HARIV. 6727. Bhāg. P. 7, 1, 10. Suçr. 2, 153, 13. 447, 16. Spr. 3881.

रिंता f. ungrammatische Form für रिंतिषा; in comp. mit dem obj: Bhāg. P. 4, 13, 6. 10, 63, 20. 90, 49. — Vgl. रिन्तु.

रिंतिषा (vom desid. von 1. रन्त्) f. das Verlangen zu bewachen, zu hüten, zu bewahren, zu schützen, aufrechtzuerhalten: जगद्भिरिंतिषया Bhāg. P. 5, 15, 5.

रिंतिषु (wie oben) adj. das Verlangen habend zu bewachen, zu hüten, zu bewahren, zu schützen, aufrechtzuerhalten MBh. 8, 3022. Bhāg. P. 3, 22, 5. 10, 3, 21. प्रज्ञाः 4, 17, 35.

रिन्तु adj. dass.: पप्रून्कृपया रिन्तुः Bhāg. P. 2, 7, 32. — Vgl. रिंता.

रिंमयिषु (vom desid. des caus. von र्म्) adj. das Verlangen habend zu ergötzen, insbes. geschlechtlich; mit acc. MAH. St. 22 bei UóóVAL. zu Uṅādis. 1, 99.

रिंरिन्तुं (vom desid. von 1. रिष्) adj. versehen wollend RV. 1, 189, 6.

रिरी f. gelbes Messing H. 1048. — Vgl. रीरी, रीति.

रिक्कणा m. N. pr. eines Mannes Rāśa-TAR. 7, 938. 1055. 8, 1007. 1059. 1268. 1406. 1626. 1838. 1986. 2098 u. s. w. Oesters auch रिक्कणा gedruckt.

रिक्क s. रक्क.

रिष् und लिष्, रिशीति (हिंसायाम् Dhātup. 28, 126) und लिशीति (गति Dhātup. 28, 127), लिशीते: लैश्यति (अल्पभावे) Dhātup. 26, 70. लिशिषि: अलिशिषि: रद्यति und लेद्यति, रेष्टा und लेष्टा, लेष्टुम् P. 8, 2, 36. Kār. 5 aus Siddh. K. zu P. 7, 2, 10. rupfen; abreißen; daher abweiden, έρέπτομα: सूयवंसं रिशती: RV. 6, 28, 7. रिष्टं गेररत, aus der Lage gebracht, zerrissen: ततो रिष्टं रूतं भिषगिच्छति RV. 9, 112, 1. रिष्टं न यामन्नं भूतु उर्मति: ein Bruch am Wagen 1, 131, 7. यते रिष्टं यते द्युतमस्ति पेष्टं त द्युतमनिं wenn dir ein Knochen im Leibe verrenkt oder gebrochen ist AV. 4, 12, 2. Die beiden ersten Stellen liessen sich auch zu रिष् ziehen.

— आ abweiden: उसा ऊर्जस्वतीरोषधीरा रिशताम् RV. 10, 169, 1. यदपामोषधीना परिशमारिशामहे 1, 187, 8. ततो न मनुष्या आप्नुर्न पशव आलिलिशिरे Çat. Ba. 2, 4, 2, 2.

— वि med. sich ausrecken, aus der Lage gezerrt werden, brechen (am Körper), zerrissen werden: यदात्मनि तन्वो मे विरिष्टम् AV. 7, 57, 1. 6, 53, 3. अन् मार्षु तन्वो यद्विलिष्टम् VS. 2, 24, 23, 14. सप्तदशेन त्रियमापो व्यलिशिषि । भिषज्यत मेति TBa. 1, 5, 11, 2. पदे यज्ञस्य क्रूरं यद्विलिष्टं तदन्वाहंरति TS. 1, 7, 2, 1. 2, 6, 5, 6. यदा अनिशातो भारमादत्ते वि वै स लिशते der geht aus den Fugen, bricht zusammen 6, 2, 5, 1. युक्तः नापुते वा वि वा लिशते Çat. Ba. 4, 4, 2, 13. 6, 4, 2, 1. ब्रह्मा विलिष्टं संदधाति er richtet ein, was aus den Fugen ist, Kāṭh. Ça. 25, 14, 36. यज्ञस्य विरिष्टं संदधाति KHAND. Up. 4, 17, 4.

रिशी (von रिष्) f. die Ruffende, Zerrende: अतःपात्रे रेरिक्ती रि-